

Rhynchostele rossii (Lindl.) Soto Arenas & Salazar

Synoniem: *Odontoglossum rossii* Lindl.

Dit orchideetje dankt zijn naam aan de eerste vinder, een zekere plantenverzamelaar Ross, die reeds in 1837 enkele exemplaren hiervan uit Mexico naar Engeland verstuurde.

Vindplaats

Op hoogten van 1600 tot soms 3000 meter in het bergland van Zuid-Mexico, Guatemala, Nicaragua en Honduras.

Omschrijving

Pseudobulben enigszins afgeplat eivormig, dicht op een groeiend, éénbladig.

De bladeren zijn 10 - 15 cm lang, nogal stug en leerachtig.

De bloeistengel van ∇ 15 cm lang ontspruit aan de voet van de bulb en groeit aanvankelijk omhoog en buigt zich later naar voren als de knoppen groter worden.

Er komen meestal 2 tot 5 bloemen aan een stengel. De fraaie bloemen hebben een doorsnee van 5 tot 7 cm en blijven weken lang goed. De 3 sepalen hebben een witte tot roze ondergrond waarop vele donkere roodbruine vlekjes. De petalen zijn ook wit of heel licht roze met slechts enkele vlekken aan de basis. De grote lip is wit of lichtroze, ongevlekt en gegolfd aan de randen. De callus, honingmerk, is donkergeel met kleine rode stipjes. Het zuiltje heeft een bruinrode kleur.

Odontoglossum rossii

Cultuur

Een plantje voor een koele tot koelgematigde omgeving op een licht beschaduwde plaats. Als typische plant uit het berggebied is hier ook weer de frisse, luchtige omgeving van groot belang. Een zachte luchtstroom van een ventilator en de vrij hoge luchtvochtigheid scheppen een ideaal klimaat voor "bergplanten".

Wordt onze *O. rossii* in een potje gekweekt dan is een mengsel van 3/4 varenwortel of Mexifern met 1/4 veenmos heel geschikt. Het voornaamste is de doorlatendheid van de potgrond.

Raadzaam is dan ook elk jaar, voorzichtig, wat vers materiaal toe te voegen en het verteerde weg te halen. Of, indien men niet jaarlijks wil verpotten, zoals zo velen met succes doen nl. kweken op een varenblokje van Mexifern (niet van *Dicksonia*!).

Een rustperiode kent deze *Odontoglossum* niet; dat betekent, dat men de plant het gehele jaar door mag gieten, maar wel zodanig dat het materiaal vochtig is en niet constant kletsnat. Dit laatste kunnen de fijne worteltjes niet verdragen.

De bloeitijd valt meestal in het voorjaar, maart/april, aan de bulb, die het vorige jaar ontstaan zijn en in de winterperiode zijn gerijpt. De groei van de nieuwe scheuten begint een tijdje na de bloei zodat de voornaamste groeiperiode in de zomer valt en de plant met het gieten geen moeilijkheden oplevert.

Dit is ook de tijd, dat men zo nu en dan vloeibare mest kan geven, hetgeen heel bevorderlijk is om forse planten te krijgen.

Zodra in het najaar de scheuten volgroeid zijn moet men het gieten goed in de hand houden, d.w.z. op zonnige dagen als de planten snel droog worden: normaal gieten, maar bij somber weer, dat in de winterperiode vaak weken lang kan aanhouden: zeer matig gieten en zeker niet meer bemesten.

Met bovenstaande aanwijzingen zal het kweken van *O.rossii* en de ook heel mooie *O. cervantesii* geen problemen opleveren. Behalve de bezitter van een koele kas, kan de vensterbankkweker op een oost- of noordoost- (zonder CV eronder!) en diegene met een koele lichte serre zeer veel plezier beleven van deze uitgesproken liefhebbersplanten.

NOV April 1976 # 84